

og paa Siderne, men man kan bære sig ad som man vil ved Naarup Station, Æggene slaas alligevel undertiden i Stykker. Det maa jo have en Grund, og derfor kunde jeg ønske, at disse Forhold her blev undersøgte. Hermed vil jeg ikke udtale Klage over Statsbanerne i Almindelighed, tværtimod. Jeg vil for øvrigt udtale en Anerkendelse af, at den store Trafik, der besørjes her i Landet paa Statsbanerne, er tilfredsstillende i sin Almindelighed, men der fremkommer selvfølgelig alligevel enkelte uheldige Tilfælde, som man dog maa ønske rettede og forbedrede.

Dernæst kunde jeg have Lyst til at udtale mig om et Lovforslag, der ved privat Initiativ blev indbragt her i Tinget den 12te Februar 1898, nemlig: „Forslag til Lov om Handel med udenlandsk Fedt og Flæsk.“ Skønt dette Forslag er blevet behandlet i en Kommission sammen med et andet „Forslag om Kødkontrol,“ som blev indbragt i Fjor, og som nu for nylig igen er blevet indbragt af den højtærede Landbrugsminister, er det første Forslag slet ikke kommet frem, og man venter det dog med Længsel, efter at der for et Par Aar siden er bleven rejst en Agitation fra Slagteriernes Side, der kræve Lovgivningsmagtens Bistand til at sikre os imod, at vi faa en Mængde Varer herind, der vitterlig ere forfalskede eller blandede, og som i mange Tilfælde sælges som danske, sejle under dansk Flag, og derfor blive betalte med en Pris, der er betydelig højere end deres egentlige Handelsværdi. Men hvad der navnlig har undret mig, er alligevel følgende mærkelige Forhold. Jeg har nemlig siddet i den omhandlede Kommission, hele Kommissionen har enstemmig indstillet et saadant Forslag, og da et andet Medlem af Kommissionen, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), den Gang vi vare færdige, spurgte Formanden i Kommissionen Hr. Kammerherre Hoppe om, hvorvidt Medlemmerne havde Lov til at give de nærstaaende Blade Meddelelse om Indholdet af Kommissionens Betænkning, blev der svaret: Nej, det maatte de ikke, Betænkningen skulde afgives til Konseilspræsidenten, og han vilde saa offentliggøre den, naar Tidspunktet var passende; vi havde i alt Fald ikke Lov dertil. Derfor have vi gaaet med syv Segl for Munden og have ikke maattet sige noget om, hvad Betænkningen indeholdt. Men saa ser man dette mærkværdige: I Grosserersocietetets Handelsberetning 1899, Side 321—29 staar der, at det fra hans Ekscellence

Indenrigsministeren under 3die Februar 1900 har modtaget denne Betænkning om Handel med udenlandsk Fedt og Flæsk, og saa offentliggør Grosserersocietetet i sin Handelsberetning en Kritik paa en 3—4 Blade, hvor det udtaler sig meget skarpt imod Indstillingen fra Kommissionen. Det ender med at sige — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse 3—4 Linier —: „Efter den Agtpaaivenhed, hvormed nu om Stunder Staterne gensidig vogte paa hinandens Færd i alle Sam—Handelsforhold, maa man vente, at en slig Lov vil bringe os i *handelspolitisk Konflikt* med de nordamerikanske Fristater, saa meget mere som Kommissionen med ubehændig Tydelighed har slaaet tilstrækkelig fast, at det netop er Indførselen af *dette* Lands Produkt, som man vil lægge Hindringer i Vejen. Det behøver næppe at paavises, i hvor høj Grad en slig Konflikt vilde kunne skade dansk Eksport og Skibsfart.“ Jeg ved ikke, om det er denne Trusel om Krig med Amerika, der gør, at den højtærede Minister ikke har fremsat et saadant Forslag, jeg synes nok, at der kunde være Grund dertil, naar Kommissionen dog har faaet Oplysninger fra Professor Stein om, at han i 1892—98 har undersøgt 753 Prøver af Fedt, hvoraf de 138 vare amerikanske, og af hvilke 138 Prøver de 92 vare forfalskede, og 77 af disse ere solgte som rigtig godt Fedt; det har man naturligvis ikke gjort opmærksom paa. Ja, hvorvidt man vil kalde det forfalsket, er vel ogsaa et Spørgsmaal, da det slet ikke indeholdt animalsk Fedt, men ikke andet end Planteolie og Stearin. Derfor har Kommissionen ment, at der var Grund til at faa Bestemmelser, hvorefter man ikke saadan kan smugle ind i Folk amerikansk Olie og Stearin, og lade dem gaa i den Tro, at det er godt dansk Fedt. I 1897 indførtes 9 Millioner Pd., i 1898: 15½ Million Pd., medens der af de 1,200,000 Svin, der slagtes paa vore Slagterier, kun kan indvindes 7½ Million Pd. Fedt. Jeg synes altsaa, at der er Grund til at tilvejebringe en Lov om Mærkepligt for fremmede Varer og Pligt til at angive, om det er Kunstprodukt eller Naturprodukt, og andet har Kommissionen ikke indstillet. Det forbaer mig, at medens Kommissionens Medlemmer ikke have maattet sige et Ord om denne Betænkning, har Grosserersocietet ganske rolig skrevet sin Kritik, udgivet den offentlig og truet os med Krig eller, som det hedder, handelspolitisk Konflikt med Amerika. Som